

Boda Edit

NYERÍTÉS

Van egy kertem. Szinte hordozható.
Egészen apró méhek látogatják
a csökevényes gangrészsre összezsúfolt növényeim.
A poszméhek és a gyíkok a tág terekkel együtt Budán maradtak.
Most özönével jönnek hozzám a pesti hernyók,
pedig az udvart hullámlemez fedi.
Békés zöldek, hálón lógó kis szürkék és virgonc sárga-feketék.
Perverz erény: miféle kényszer, hogy a nagy példányokat életben hagyom?

Egy Pâté de lapin-es üvegbe helyezem őket,
óvatosan, nehogy légmentesen rájuk zárjam a csavaros tetőt.
Eleségről is gondoskodom, ne szenvedjenek nagyon,
míg nem férjem szokásos bagózós útjai alkalmával gyufásdobozban
el-elszállítja őket a Király és a Kazinczy utca sarkán lévő zöldhöz.
Bár hernyószállításra sose szerződött velem.

Ám a legutóbbiak, melyek az oroszlánszájat zabálták,
kifogtak kegyességemen.
Begyűjtöttem őket, kaptak kedvenc levelükből,
viszont béke egy pillanatig se volt.
Két rücskös, tarka.
Körbe-körbe és felfele tekergőzve próbáltak felkapaszkodni
az üveg oldalán, nem érdekelte őket az eléjük tett eledel.
A nagyobbik a kisebbiket több ízben nyakon harapta.
A megtámadott feliszkolt az egyik kunkori levélre,
próbált átkúszni az üvegfalra. Az üldöző utánapattant.
Ágaskodó lovak. Patáik dobogását és nyerítésüket magába szívta az üveg.
És akkor borzadozva inkább azonnal meg akartam szabadulni tőlük.
A szétmarcangolt növényeimre vissza nem tehettem őket. Más zöld a
közelen sehol.
A fürdőbe siettem. Az üveg tetejét lekaptam.
A lichthofba néző ablak nyitva.

Pörgő, zöld levél.
Lent némi zuzmó, por és moha.
Éjjel a fal peremén kapaszkodó galambok.

Vad éhük itt maradt a házban, néma nyerítésük visszhangzik retinámon.
Emberek vagyunk, semmi sem idegen tőlünk, ami hiány és pusztítás.

HOSSZÚ KÉK

Egy szőlősben vagyok. Nem érik még,
csak a ribizli. A túloldalon elhagyott földek,
néhol egy almafa. Hétágra süt a nap.
Aztán egy város terén, római romok közelében.
Szüntelenül zuhog a víz, hajladoznak
a fénnel rajzolt, derékig érő füvek.
A vízi pampákon kérődző moszatbölények.
Hétágra süt a nap.

Testemből kipusztult az önvédelem,
de bárhova is nézek, minden jel szerint
mégis hosszú kék várható. Csak rá kell
lépnem a ragyogásokat összekötő hídra.
Csak elfelejteni: megbocsáthatatlan,
hogyan van mit megbocsátanom.

A FÚFUTÁROKRA VÁRVA

A fűfutárok hegyen innen már
régóta nem merészkednek.
A madárfészkek színültig telve porral.
Szememből kiszáradtak az erdők.

És mint aki a valóságból felriad,
újra látok: szarvasborjú,
patáján zöld olajág, szívében tavaszi eső.

NYÁRUTÓ

Kamarádba mi mindent gyűjtöttél vajon?
Borizú almát, darázsédeset? És búzával érő körte van?
Ülök a kertben, nyílik a farkasalma.
A huszonkétpettyes katica lisztharmitot eszik.
Nincs még sötét, a sünök elindultak.
A házon, ahova hazavárnak, nincs más, csak vakablak.

ÖNÚT KIMAGAMBA

Nem ásni túl mélyre, hogy életben maradjak.
Nagyon mélyre ásni, hogy életben maradjak.

Elhagyás (vegyes technika, 70 x 100 cm)